

[Poul Møller.]

som findes, det store flertal, der vil en effektiv forsvarsordning, af indrepolitiske grunde dikteres et forlig med et lille parti, som i denne sag aldrig har haft anden vilje end at nedskære forsvaret, gøre det effektivt, gøre det ubrugeligt. Kan vi være trygge ved fortsat at lade denne betydningsfulde sag ligge i et lukket udvalg, der blev nedsat for fire år siden under helt andre politiske forudsætninger? Kan vi stole på, at sagen får en bedre behandling, hvis et faktisk forlig, der binder folketingets partier, skal indgå på et tidspunkt, hvor den offentlige reaktion og den offentlige debat om det, der forhandles om, er afskåret? Det kan vi ikke efter det konservative folkepartis opfattelse. Vi tør derfor ikke fortsat tage medansvaret for, at denne sag træneres i det lukkede udvalg. Vi mener at tjene forsvarssagen bedst ved at føre den fra den indelukkede udvalgsatmosfære over i den frie debat. Vi tror, at vi under forhandlingerne om et regeringsforslag vil have større udsigt til at udøve indflydelse, efter at det har været genstand for en fri drøftelse, og vi føler os overbevist om, at regeringen bedre vil forstå sit ansvar i denne sag, ansvaret over for de traktatmæssige forpligtelser, vi har påtaget os, når den selv skal være forslagsstiller over for offentligheden i indland og udland.

At regeringspartierne skulle være indbyrdes bundet til et forslag, der fremlægges offentligt, så venstre og det konservative folkeparti med 76 medlemmer i tinget ikke under folketingets behandling af et regeringsforslag skulle kunne udøve nogen væsentlig indflydelse på det endelige resultat, det nægter vi at tro på. Det gør jo hele talen om det samarbejdende folkestyre til noget snak. Vi er rede til her i salen og under folketingets udvalgsbehandling at gøre, hvad vi anser for muligt for at sikre landet en forsvarsordning i overensstemmelse med vore internationale forpligtelser, en forsvarsordning, hvorefter vi selv gør, hvad der står i vor magt for at sikre vort land et effektivt beredskab. Vi er nu som tidligere villige til at vurdere enhver enkelthed og ethvert nyt synspunkt, fordomsfrit at betragte alle saglige muligheder for at nå dette mål. Men vi tror ikke på, at den hidtil valgte

fremgangsmåde tjener sagen, og derfor kan vi tilslutte os de bemærkninger, der blev gjort af det ærede medlem hr. Erik Eriksen.

Den sidste tids debat om forsvaret viser i øvrigt en stigende usikkerhed om, hvad der er regeringens hensigt. Den højtærede landbrugsminister og for så vidt også det ærede medlem hr. Per Hækkerup har moret sig med at opstille et modsætningsforhold imellem venstre og os og ligefrem ment, at dette skulle være større end modsætningen imellem regeringspartierne. De, der kender lidt til den forsvarspolitiske udvikling siden den anden verdenskrigs afslutning, vil nok have svært ved at forstå den højtærede ministers tale. Jeg erindrere om de radikales stilling til de militære bevillinger igennem alle disse år, til værneskatten, til NATO, til den europæiske enhedskommando, til Vesttysklands optagelse i NATO, til forsvarslovene af 1951 — ja, til alt, der har haft betydning, lige til de radikale fik klemmen på socialdemokratiet. En anden betragtning i den højtærede ministers tale vakte mere interesse. Så vidt jeg erindrere, sagde han, at det var muligt, der slet ikke kom nogen forsvarsordning. Må jeg spørge den højtærede forsvarsminister, om det også er hans opfattelse? Vil han påtage sig ansvaret for en ordning, der efter hans egne udtalelser i det lange løb er uforvarselig?

Endelig har jeg et spørgsmål til den højtærede stedfortrædende udenrigsminister. I det sidste nummer af Radikal Politik har Københavns radikale Vælgerforening opfordret de radikale folketingsmedlemmer til at gå ind for at gøre hovedstaden til en åben by, hvormed folkeretligt menes en by, der ikke vil blive forsvaret. Vil den højtærede minister følge denne opfordring fra sit partis vælgerforening i København? Eller er han enig med flertallet i tinget om, at enhver del af vort land skal forsvares med alle de midler, vi er i stand til at stille til rådighed? Arbejder den højtærede stedfortrædende udenrigsminister for en ordning, hvorefter forsvaret af nogen del af dansk territorium skal opgives eller overlades til andre?

Inden jeg går over til de afsluttende bemærkninger, vil jeg gerne sige, at vi helt ud deler regeringens glæde over de opmuntrende danske valg i Sydslesvig. De bekræftede, at det trods ugunstige konjunkturer kan